

Klopperde Klop...

Er was eens een meisje, haar naam was Klopje, Klopje Ongeduur. Ze heette zo omdat als ze erg ongedurig of zenuwachtig was, ze ging kloppen met haar vingers. Soms als ze heel zenuwachtig was, ging ze zelfs met haar handen en voeten overal tegenaan kloppen.

Meestal begon ze eerst wat te trillen als iets haar angstig maakte en als ze niet gauw gerustgesteld was, dan begon ze als vanzelf met haar vingers willekeurig ergens op te trommelen. En soms, als het heel erg met haar gesteld was, dan begon ze automatisch met haar handen te bonken en met haar voeten ergens tegen aan te schoppen.

Klopje klopte overal op, op tafels, stoelen, op kasten en deuren en verder alles wat maar in de buurt was. Het was al eens zo erg geweest dat ze tijdens het eten een keer in haar bord met eten had zitten slaan, zodat alles in het rond vloog. Maar ze kon er zelf niets aan doen, helemaal niets.

Klopje woonde op een boerderij, haar vader was boer en haar moeder boerin. Ook hadden ze een knecht, Maarten, die woonde in de ruimte boven de deel. Eigenlijk was hij ook een soort van familielid, al was het maar omdat hij altijd aanwezig was.

Op de boerderij liepen allerlei dieren en het was er altijd een levendige boel. Alleen werd iedereen in het huis zo langzamerhand een beetje gek van haar, zelfs haar konijntje Bassie kon haar geklop niet meer aanhoren.

Op een dag stond Klopje op het punt om naar school toe te gaan. Ze ging er best graag naar toe en deed het allemaal erg goed. Maar net toen ze naar buiten wilde stappen om haar fiets te pakken werd ze ineens zenuwachtig en begon te kloppen op de keukendeur.

Klopjes moeder hoorde het geklop en dacht: ‘O jee, wat nu weer?’

Snel liep ze de keuken in en zag hoe Klopje op de deur stond te kloppen.

‘Wat is er Klopje? Ben je bang om naar school toe te gaan?’ vroeg ze terwijl ze Klopje bij de arm pakte.

Klopje knikte, ze durfde eigenlijk niets meer. Ze durfde niet naar school toe te gaan maar als ze er eenmaal was, durfde ze weer niet naar huis te gaan. Ook durfde ze niet naar haar vriendinnen toe te gaan om lekker te spelen en uitnodigen bij haar thuis durfde ze al helemaal niet. En het gekste van alles was dat ze best veel lol met haar vriendinnen had en het op school harstikke leuk vond.

Het was alleen de gedachte die ze vooraf vaak had die haar zenuwachtig maakte en als ze eenmaal zenuwachtig was, dan durfde ze niets meer.

Er was één ding wat haar tot dan toe nog nooit zenuwachtig had gemaakt en dat was paardrijden met haar eigen paard Petra. Waar ze ook heen reed en wanneer maakte allemaal niets uit.

Terwijl Klopje al kloppend stond te bedenken wat ze allemaal niet durfde, kwamen ook haar vader en de knecht Maarten op het geklop af. Haar vader keek hoofdschuddend naar haar moeder. Wat moesten ze hier nou mee aan? Dit kon toch zo niet langer? Als Klopje haar hele leven bleef kloppen om van alles en nog wat en op alles en nog wat, dan had ze toch geen leven meer?

Klopjes vader zuchtte diep en haalde zijn schouders op: 'Tja, er zit niets anders op dan dat ze een paar dagen naar de stad gaat, naar dokter Putz. Die kan haar vast wel helpen.'

Haar moeder knikte instemmend terwijl ze Klopje omarmde.

Dokter Putz was niet alleen hun huisarts, maar door de jaren heen ook een goede vriend geworden. Hij had al vaker aangeboden Klopje te willen helpen, alleen moest ze dan wel een

paar dagen achter elkaar komen, want dit kon hij niet één, twee, drie verhelpen.

Probleem was wel dat Klopje op een boerderij buiten de stad woonde en de dokter in de stad. Even elke dag op en neer was net te ver.

Gelukkig had de dokter aangeboden dat ze wel kon komen logeren als het echt niet meer ging.

‘Ga jij het rijtuig maar vast klaar maken, Maarten.’ zei Klopjes vader. ‘Dan pak ik Klopjes spullen vast en dan brengen we Klopje meteen weg, want hoe eerder ze beter is hoe liever.’

Maarten deed wat Klopjes vader hem gevraagd had en liep naar de stallen om paard Petra voor het rijtuig te spannen. Hij dacht wel dat hij Klopje een plezier zou doen als ‘haar eigen’ paard haar weg zou brengen.

Maar Maarten kreeg geen gelijk. Vanaf het moment dat Klopje was ingestapt, zat ze te kloppen op de houten wanden van het rijtuig.

‘Klop klop klop klopperdeklop.’

Maarten, die het rijtuig bestuurde en Klopjes vader werden er haast gek van maar, en daar had Maarten geen rekening mee gehouden.

Ook het paard Petra kon het niet meer aanhoren. Na een tijdje besloot ze er dan ook maar mee op te houden en ging voor het rijtuig liggen in de hoop geen stap verder meer te hoeven lopen.